

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Pio atya lelkiisége – Padre Pio és a Szűzanya

Majd fél évszázadon keresztül hívek tömegei zarándokoltak el San Giovanni Rotondo kolostorába azért, hogy jelen lehessenek, láthassák, szemlélhessék, és mindenkifelett átélhessék Pio atya különleges szentmiséit, és vele együtt ajánlhassák fel magukat Istennek. Az oltár e misék alatt maga volt a kálvária, ahol Pio atya feláldozta önmagát. Ezek a szentmisék szinte az egekig ragadták a résztvevők lelkét! A legelső és legfőbb zarándok azonban, aki ellátogatott Pio atya szentmiséire, nem volt más, mint maga Szűz Mária. Pio atya így vall erről: „Milyen végtelen szeretettel kísért engem Mária az oltárhoz ma reggel! Úgy tűnt, hogy azokban a pillanatokban minden gondolatát betöltötte az én alázatos személyem és az, hogy szívemet szent hevülettel töltsse el! Rejtélyes tűz lobbant fel ekkor bensőmben, és égette a szívemet, amelyre akkor nem tudtam magyarázatot adni. És a láng majdnem teljesen elemésztett engem, úgy, hogy szinte már másra sem tudtam gondolni, mint a jég hűsítő hidegére, hogy lehűtse perzselő bensőmet!” Szűz Mária a szeretet lángját gyújtotta meg Pio atya lelkében. A lángoló érzést maga a Szent Szűz jelenléte idézte elő, és ez a tűz emésztette az atyát minden egyes szentmise alkalmával, egészen a misék utolsó pillanatáig. Amikor élete utolsó éveiben a szentmisék után ellépett az oltártól, gyakran hallották őt azt mondogatni: „Úgy érzem, elégek.”

Egy nap az atya néhány lelki gyermeke, akik között jelen volt Cleonice Morcaldi kisasszony is, megkérdezte az atyát, vajon a Szent Szűz néha a cellájában is meglátogatja-e őt. Pio atya erre így válaszolt: „Néha?...Mindig!”

Egy másik alkalommal az atya egyik tanítványa ezt mondta neki: „Atyám, lelkiismeret-furdalást érzek, amiért éjjelente, mialatt én alszom, ön Krisztus szenvedéseinek kínját éli át.” Ő ránézett lelki leányára és megkérdezte: „Leányom, neked látnoki képességeid vannak?” Mire ő: „Nem, én nem rendelkezem efféle képességekkel. Én csupán azt szerettem volna megtudni, hogy vajon a Szűzanya megjelenik-e ilyenkor, hogy vigasztalja önt?” Mire az atya így felelt: „Könnyebb lenne azt számba vennem, hogy mikor nincs ott.” Mire az asszony: „Atyám, akkor ön soha nem alszik.” Az atya: „Valóban, amennyit te egyetlen éjszaka alatt alszol, annyit alszom én egy egész év leforgása alatt. A pásztornak állandóan virrasztania kell nyája mellett.” Pio atya tehát rendszeresen elszenvedte a keresztre feszítés kínjait Jézussal együtt, és az ő szent Anyjának jelenlétében.

A mennyekbe felvett Szűzanya Paradicsomba költözésekor nem hagyta magára gyermekeit, akik evilági száműzetésükben éltek, és számtalanszor kimutatta gyermekei iránti állandó törődését. Ahogyan a kánai menyegző alatt gondoskodott a hozzá fordulóknak szükségleteiről, úgy mutatta meg önmagát és teljesítette az emberek kérését számos alkalommal és esetben a 20. század folyamán. A mennyekbe felvett Szűz az emberiség története folyamán tehát folyamatosan őrizte, vigyázta földi gyermekeit, az egyéneket, a családokat, a nemzeteket, az egyházat és az egész világot.

A 20. század folyamán a Szent Szűz több alkalommal is megjelent a világban az emberek előtt, és nem csupán ő ajánlotta fel nekik segítségét, hanem az is megtörtént, hogy egyes kiválasztott lelkek segítségét kérte az Ő üdvösségszerző tervének végrehajtásában. Fatimában például, tudjuk, a Szűzanya üzenetében arra kérte az emberiséget, hogy imádkozzanak, ajánlják fel szenvedéseiket a világ üdvösségére, a bűnösök megtéréseért. Imádkozzanak és szenvedjenek különösképpen Szűz Mária szeplőtelen szívének győzelméért. Pio atya maga is egész életében e célokért imádkozott és ajánlotta fel szenvedéseit, tehát különös szerepet vállalt a fatimai Szent Szűz üdvösségszerző programjának megvalósításában. Az atya különös módon kötődött a fatimai Szűzanyához, és e különleges kapcsolatáról maga Szűzanya is tanúságot tett a világ előtt.

1959-ben az olasz püspöki konferencia kezdeményezésére a Fatimai Szűzanya szobrát körülhordozták Olaszország 100 városán azért, hogy az olasz Mária-kultusz, ha lehet, ezzel is még jobban megerősítsék. A Szűzanya szobrának fogadására a városok templomaiban, utcáin és terein valóban soha nem látott tömeg gyűlt össze. Az egyházi hatóságok kissé meglepő módon úgy döntöttek, hogy a Szent Szűz szobrát elviszik San Giovanni Rotondo kicsiny városkájába is. A szobor 1959. április 25-én érkezett meg Olaszországba, amely napon Pio atya betegség miatt ágyának esett, nem tudott felkelni, misét mondani, de még gyóntatni sem. Több orvos is meglátogatta, ki mellhártyagyulladás, ki tüdőrákot diagnosztizált nála. Ilyen súlyos állapotban volt tehát az atya, amikor a Fatimai Szűz megérkezett Olaszországba, majd pedig San Giovanni Rotondóba. Amikor a szobrot a városkából továbbvitték, Pio atya csak a kórus kis ablakán át vethetett egy utolsó pillantást a távozó szoborra, és búcsúzatott el a Szűzanyától. Amikor a szobrot szállító helikopter a magasba emelkedett, Pio atya fájdalmasan felkiáltott: „Eljöttél hozzám, és betegen találtál. Most pedig elmész, és ilyen állapotban hagysz itt engem?” És többek egybehangzó tanúsága szerint abban a pillanatban Pio atya csodálatos módon felgyógyult betegségéből. Gyógyulását az orvosok is elismerték, a gyóntatóatyja, valamint a provinciális atya is tanúsította azt. A rejtélyes betegség tehát csodás módon eltűnt, a Fatimai Szent Szűz meghallgatta hűséges és szerető fia kérését. És a Szűzanya ezzel a csodájával azt is kimutatta a világ előtt, hogy Fatima és San Giovanni Rotondo ugyanazt a szent küldetést hivatott betölteni a világban, vagyis részt kell vállalnia a világ és Isten kapcsolatának helyreállításában. Pio atya pedig pontosan ezért a célért, az emberek és Isten kibékítésén dolgozott, ezért imádkozott szüntelenül, és szenvedett el emberfeletti, krisztusi kínokat egész élete során.

Pio atyának az üdvösségszerző keresztfeláldozatban való részvételét és Szűz Máriával megélt szeretetegységét szintén kihangsúlyozza az a tény, hogy az atya „legkedvesebb” imádsága, Szűz Mária dicsőségére és kérése szerint, a *rózsafüzér* volt.

(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: A Fatimai Szűzanya látogatása...

Csodálatos nap volt, amikor 1959. augusztus 5-én a Fatimai Szűzanya szobra helikopteren a rendházba érkezett. „A Szűzanya azért jött, hogy meggyógyítsa Pio atyát.” A tény, hogy az Úr emberi eszközöket használ tervei megvalósításához, arra ösztönöz, hogy Istennek tulajdonítsuk, ami Isten műve; de az emberi eszköz joggal tanúskodik arról, amit tapasztalt, még ha nagyon is jól tudja, hogy nála nagyobb dolgokról van szó. Nem tudom, az Úr miért engem használt bizonyos nagy horderejű dolgokhoz; nem az én érdemem, de elmesélem a tényeket. Ha nem kerestem volna fel Lercaro bíborost a megfelelő dokumentumok kíséretében, hogy az Olasz Püspökkari Konferencián belül támogassa Olaszország felajánlását Mária Szeplőtelen Szívének, ez a felajánlás nem történt volna meg. Nem tudom, az Úr miért engem használt arra, hogy a Fatimai Szűzanya eljusson Pio atyához. Annak a bizottságnak voltam a titkára, amely Olaszország Mária Szeplőtelen Szívének való felajánlását készítette elő. Az esemény 1959. szeptember 13-ára volt kitűzve Cataniában, ahol a Nemzeti Eucharisztikus Kongresszust tartották. Elhatároztuk, hogy a rendelkezésre álló rövid időben felkészítjük az olaszokat az eseményre, elvisszük a Szűz Fatimából érkezett szobrát helikopteren a tartomány főbb településére. Szorított az idő, minden napot fel kellett használnunk, egyetlen napot sem hagyhattunk veszendőbe menni április végétől szeptemberig. Az útvonal véglegesítése és elfogadása után támadt egy ötletem: mi lenne, ha kivételt tennénk, és az útvonalba beiktatnánk egy megállót Pio atyánál? Megnéztem a naptárt, és valami különöset vettem észre. Hogyhogy mons. Strazaccappa, aki különleges pontossággal és gondossággal tervezte meg az útvonalat két napot jelölt meg Benevento számára? Nem lehetne így Pio atya számára nyerni egy napot, amelyet szülőföldjének tartománya kínálna fel neki?

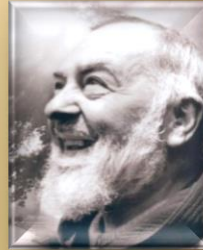
Írtam a kapucinusoknak, hogy megtudjam, mit gondolnak erről, és hogy értesítsék Manfredonia érsekét. A kedves Mariano atya fellelkesülten válaszolt, úgyszintén kapucinus szerzetesársai. A püspök azonban nehézségeket támasztott. 1959. április 15-ei keltezéssel azt írta, nem tartja szerencsésnek, hogy egy ilyen ünnepélyes útvonalon, amelyen a tartomány főbb települései szerepeltek állomásként, kivételt tegyenek San Giovanni Rotondo esetében. Néhány hetes huzavona és rábeszélés után, május 4-én mégis beleegyezését adta, hogy a szobor kitérőt tehessen a kapucinusok kicsiny kolostorába.

Így történt, hogy a helikopter a fatimai Szűzanya szobrával 1959. augusztus 5-én délután földet ért Pio atya rendházában. Megjegyzendő, hogy Pio atya épp április 25-én, a máriás zarándoklat első napján mellhártyagyulladásban megbetegedett, és május 5-étől képtelen volt még a szentmisét is bemutatni.

Augusztus 6-án reggel, nagy erőfeszítések árán, Pio atya lejött tiszteletét leróni a Szűzanya szobra előtt; igen elterjedt az a fénykép, amelyen az atya látható, rendtársa támogatásában, amint egy rózsafüzér-koszorút helyez a Szűzanya kezére. Aznap délután az atya a helikopter indulását a kórus ablakából követte. Így könyörgött: „Szűzanya, Édesanyám, eljöttél Olaszországba, s én megbetegedtem; most pedig elmész és itt hagysz betegen?” Abban a pillanatban hidegrázáshoz hasonló érzet és azt mondta rendtársainak: „Meggyógyultam.” Egészségesnek érezte magát, és olyan erősnek, mint még soha életében...

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

7/10.

„Mennyire édes, ó Atya, a név: KERESZT !

Itt, Jézus keresztlélek tövénél, a lelkek fénybe öltöznek, szeretettől fellángolnak; itt szárnyat öltönek, hogy magasabbra szárnyalhassanak. Ez a kereszt legyen nekünk is pihenésünkben fekhelyünk, a tökéletesség iskolája, a mi szeretet örökségünk.

Ezen célból figyeljünk, hogy ne válasszuk el a keresztet

Jézus szeretetétől: másképpen ez a másik nélkül elviselhetetlen teherre válna gyengeségünk részére.

A Fájdalmas Szűzanya az ő szentséges Gyermekétől nyerje el számunkra a kegyelmet, hogy elmélyüljünk a kereszt titkában, és hogy Máriával megittasodjunk Jézus szenvedésével. A szeretet legteljesebb jele a szeretet személyért való szenvedésben áll, és miután Isten gyermeke tisztán szeretetből elszenvedett értünk ilyen sok fájdalmat, nem marad semmi kétség, hogy az érte való kereszthordozás annyira szerethetővé lesz, mint maga a szeretet.

A szentséges Szűz nyerje el számunkra a kereszt, a szenvedés szeretetét és Ő, aki elsőként gyakorolta az evangéliumot teljes tökéletességében, teljes komolyságában, még mielőtt az megjelent volna, nyerje el számunkra és ő maga adja nekünk az ösztönzést, hogy közvetlenül hozzá menjünk. Mi magunk is erőltessük meg magunkat, mint számtalan kiválasztott lélek, hogy mindig e mögött az áldott Anya mögött legyünk, hogy mindig mellette járjunk, mivel nincs más út, ami az életre vezet, ha nem az, amit a mi Anyánk járt: ne utasítsuk vissza ezt az utat, mi, akik révbe szeretnénk érni.” (...)

(1915. július 1.)